

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.917 van 13 februari 2003
in de zaak A.117.189/VII-25.875**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij:
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

-

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat F. LANDUYT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 9 december 2001 en verklaart zich vluchteling op 10 december 2001.

1.2. Op 17 december 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen hebt u Armenië verlaten omwille van problemen met uw oversten en een gebrek aan bescherming. U verklaart Armeense staatsburger en van Armeense origine te zijn. Na uw legerdienst werkte u als militair (onderofficier) binnen de administratieve diensten van het leger. In augustus 2001 werd u overgeplaatst naar een afdeling die zich bezighoudt met militairen die in voorhechtenis zitten. U werd er geconfronteerd met afranselingen en foltering begaan door onderzoekers-militairen op de gevangenen. U besloot deze feiten aan te klagen bij de overste van de dienst, V. G.. Op 10 oktober 2001 hebt u hem een brief gestuurd, zonder evenwel namen van slachtoffers of daders te noemen. Nadat u op 20 september 2001 op uw werk hardhandig werd geslagen begon u te vermoeden dat uw aanklacht bij uw chef door hem niet in dank werd afgenomen. De mensen die u geslagen hadden konden volgens u immers alleen mensen van de afdeling zijn, en u had nog steeds geen antwoord gekregen van uw chef. U heeft tevens uw getuigenissen openbaar gemaakt in de universiteit. Nadat u op 25 oktober 2001 een nieuwe brief aan uw chef had gestuurd en enkele dagen nadien een nieuwe reeks van vervolgingen begonnen, was u er van overtuigd dat uw aanklacht de oorzaak was van alle problemen. Zo kreeg u vanaf 27 oktober 2001 dagelijks anonieme dreigtelefoons, op 1 en 5 oktober 2001 werd gepoogd u omver te rijden, en op 9 oktober 2001 werd er op u geschoten. De volgende dag diende u uw ontslag in. U besloot onder te duiken bij een vriend in Hoktemberian. Uw moeder zorgde voor een aantal attesten en documenten en op 29 november 2001 vluchtte u uit Armenië. De dag dat u vluchtte heeft u nog een klachtbrief opgestuurd naar de minister van defensie, Serge Sarkissian. Tot op vandaag heeft u nog geen antwoord van hem of zijn diensten gekregen. Op 10 december 2001 heeft u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw geboorteakte,

militair boekje, studentenkaart, een attest dat u ingeschreven bent in het derde jaar van de rechtenstudies, en een attest dat u als onderofficier gewerkt heeft.

U verklaart problemen te hebben gekend nadat u een persoonlijke aanklacht tegen de gang van zaken in uw dienst had ingediend bij uw chef, V. G.. U stelt dat uw chef verantwoordelijk is voor de bedreigingen en mishandelingen die u hierna onderging. Uit uw verklaringen kan geen andere reden voor, of personen achter, uw vervolging gevonden worden. Het is daarom onbegrijpelijk dat u niet getracht heeft bescherming te zoeken tegen deze vervolging of dat u uw problemen niet heeft aangekaart bij andere bevoegde instanties of personen, hetzij militaire, hetzij burgerlijke autoriteiten of mensenrechtenorganisaties. Als student in de rechten kon van u verwacht worden dat u verdere stappen had gezet. Uw verklaring hiervoor, met name uw wantrouwen ten opzichte van Armeense autoriteiten omwille van de vele onopgehelderde moorden, de aanslag in het parlement en andere vervolgingen (zie Commissariaat-generaal, p. 9, 10, 11), zijn in het kader van uw persoonlijke problemen geen aanwijzing dat u niet op bescherming kon rekenen. U baseert zich enkel op vermoedens. Derhalve moet vastgesteld dat u niet alle rechtsmiddelen heeft aangewend. Bovendien kan opgemerkt worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u na uw ontslag op de afdeling waar u problemen had nog vervolging moet vrezen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld. Uw documenten wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw geboorteakte, militair boekje, studentenkaart en de twee attesten betreffen enkel persoons- en professionele gegevens en deze staan niet ter discussie."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 21.01.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 01. 10.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat mijn verzoeker onvoldoende beroep gedaan heeft op de bescherming van de lokale autoriteiten.

Mijn verzoeker verklaarde problemen te hebben gekend nadat hij een persoonlijke en schriftelijke aanklacht tegen de gang van zaken in zijn dienst had ingediend bij zijn chef, V. G.. Mijn verzoeker stelt dat zijn chef verantwoordelijk is voor de bedreigingen en mishandelingen die hij hierna onderging. Deze wetenschap baseert hij op het samenvallen van de klacht en de problemen en het feit dat enkel hij en de chef van zijn klachtbrief afwisten. Uit zijn logische verklaringen kan geen andere reden voor, of personen achter, zijn vervolging gevonden worden.

Het is daarom begrijpelijk dat hij niet getracht heeft bescherming te zoeken tegen deze vervolging of dat hij zijn problemen niet heeft aangekaart bij andere bevoegde instanties of personen, hetzij militaire, hetzij burgerlijke autoriteiten of mensenrechtenorganisaties. Vooreerst heeft hij wel degelijk de toestand ook gemeld aan de universiteit. Mijn verzoeker kon onmogelijk naar de militaire overheden gaan, gezien het juist deze autoriteiten waren die de wreedheden pleegden. Mijn verzoeker kon evenmin naar de burgerlijke autoriteiten stappen gezien het wantrouwen ten opzichte van Armeense autoriteiten omwille van de vele onopgehelderde moorden, de aanslag in het parlement en andere vervolgingen (zie verhoor CGVS p. 9, 10, 11), die in het kader van zijn persoonlijke problemen uiteraard relevant zijn. Daarom heeft mijn verzoeker - omwille van de wijdvertakte corruptie - geen stappen ondernomen. Had hij deze ondernomen, zou hij even vlug "verdwenen" zijn.

In zijn beslissing dd. 23.01.2002 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (BS., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, 7 Vreemd. 1994, 95, T Vreemd, 1994, 56, RIV, Dr. Er. 1994, 29.";

2.2. Overwegende dat het determinerend motief van de bestreden beslissing gelegen is in de vaststelling dat verzoekers asielaanvraag slechts gebaseerd is op vermoedens, zonder dat hij enige bescherming heeft proberen in te roepen, en er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker na zijn ontslag nog verdere problemen had moeten vrezen; dat verzoeker in zijn middel weliswaar verwijst naar het "wantrouwen" dat hij heeft ten aanzien van de Armeense autoriteiten en "wijdvertakte corruptie", maar dat zulke algemene verwijzingen al te vaag zijn om het oordeel van de Commissaris-generaal in het gedrang te brengen; dat aldus verzoeker onvoldoende concrete elementen aanvoert om aan te tonen dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.